

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 19.361 van 27 november 2008
in de zaak RvV X / II**

In zake: 1. X
2. X
optredend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van
hun minderjarige kinderen:
3. X
4. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, optredend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 10 juli 2008 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 26 mei 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DE BAERE, die loco advocaat J. VAN CAUTER verschijnt voor verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers verklaren van Armeense nationaliteit te zijn.

Eerste verzoeker vraagt op 1 augustus 2000 de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 11 juni 2001 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van eerste verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen voormelde beslissing van 11 juni 2001 dient verzoeker een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 26 september 2001 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ten aanzien van de eerste verzoeker een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Tegen voormelde beslissing van 26 september 2001 dient eerste verzoeker een beroep in bij de Raad van State.

Op 23 april 2003 verwerpt de Raad van State voormeld beroep bij arrest nr. 118.550.

Tweede verzoekster vraagt op 14 november 2001 de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 4 december 2001 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van tweede verzoekster een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen voormelde beslissing van 4 december 2001 dient verzoekster een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 17 december 2001 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ten aanzien van de tweede verzoekster een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Tegen voormelde beslissing van 17 december 2001 dient de tweede verzoekster een beroep in bij de Raad van State.

Op 7 mei 2003 verwerpt de Raad van State voormeld beroep bij arrest nr. 119.060.

Op 28 februari 2003 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 6 april 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 5 juli 2007 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 26 mei 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat dhr. H.G.T.(...) sinds augustus 2000 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, inspanningen levert om zich de Nederlandse taal eigen te maken, zijn diploma aan het Conservatorium in Armenië behaalde, zich specialiseerde in trompet, werkbereid is, zicht op werk heeft, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en tevens getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Hetzelfde geldt wat betreft de aangehaalde elementen tot integratie van mevr. H.A.(...), die sedert november 2001 in België verblijft. Gegeven dat zij eveneens volledig geïntegreerd zou zijn, inspanning levert om zich de Nederlandse taal eigen te maken, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd, getuigenverklaringen voorlegt, maar eveneens ook een taalopleiding Engels gevolgd heeft, als eveneens een intensieve opleiding informatica-toepassingssoftware vervolledigde en in het bezit is van een diploma 'leerkracht kleuterpedagogie en –psychologie, opvoedster; dient gesteld te worden dat deze elementen evenmin verantwoorden dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. Ook deze elementen met betrekking tot integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

De aanvraag van dhr. H.G.T. (...) werd afgesloten op 26.09.2001 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 28.09.2001.

De aanvraag van mevr. H.A. (...) werd op haar beurt afgesloten op 17.12.2001 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, haar betekend op 19.12.2001.

Betrokkenen kozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure – namelijk iets minder dan 1 jaar en 2 maanden voor dhr. H.G.T. (...) en 1 maand voor mevr. H.A. (...) – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het argument dat betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de reguliere weg – namelijk bij de Belgische ambassade in Moskou conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980 – kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene wordt immers niet verplicht zich daadwerkelijk naar Moskou te begeven om zich persoonlijk aan te bieden bij de Belgische Ambassade aldaar; na contact met de Belgische Ambassade te Moskou blijkt dat betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980 via een koerierdienst (vb. DHL) kunnen opsturen vanuit het land van herkomst of vanuit een land waar zij buiten het Schengengrondgebied kunnen verblijven. De verwijzing naar verscheidene arresten als eveneens naar de grote kosten die het verzoekers onmogelijk zouden maken hun aanvraag in het land van herkomst of een derde land in te dienen, kan in dit kader dan ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft.

Het feit dat hun zoon Armen hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerd infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Wat de scholing van hun zoon Artur betreft, dient opgemerkt te worden dat kinderen jonger dan 6 jaar niet schoolplichtig zijn in België (arrest Raad van State van 11 maart 2003 nr. 116.916).

*Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Hierdoor kan de bewering dat de te grote kosten een terugkeer naar het land van herkomst voor betrokkenen onmogelijk maken niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.
(...)"*

2. Rechtspleging

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoekers de brief van de griffie met de vraag een repliekmemoirie in te dienen ontvingen op 24 juli 2007 op hun gekozen woonplaats, met name ten kantore van hun raadsman. Derhalve was 8 augustus 2008 de uiterste datum waarop verzoekers een repliekmemoirie konden indienen. Verzoekers dienden een repliekmemoirie in op 6 augustus 2008 en aldus tijdig. Echter legden verzoekers op 13 september 2008 nog een 'nota met nieuwe gegevens' met bijkomende document neer. Deze bijkomende nota werd niet ingediend binnen de termijn voorzien om een repliekmemoirie neer te leggen en kan dus geenszins aanzien worden als een aanvulling op de repliekmemoirie. Een 'nota met nieuwe gegevens' is ook niet voorzien in het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (B.S. 28 december 2006). Evenmin kunnen verzoekers zich beroepen op artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet daar dit artikel betrekking heeft op de beroepen met volle rechtsmacht tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Deze nota wordt bijgevolg ambtshalve uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de motiveringsplicht zoals vastgelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In een eerste onderdeel stellen verzoekers dat de tegenpartij niet motiveert omtrent de redenen die zij hebben aangegeven als buitengewone omstandigheden, dat door het inroepen van het gebrek aan een bevoegde diplomatieke post binnen een redelijke omtrek van het land van herkomst (Armenië) er sprake is van buitengewone omstandigheden zodat het verzoek op die grond ontvankelijk kan worden gericht aan de burgemeester. Zij vervolgen dat het feit dat België in andere landen zoals Rusland wel een diplomatieke of consulaire post heeft, hen niet verplicht om de aanvraag van daaruit te doen. Zij stellen dat de afstand tot de diplomatieke post te Moskou in vogelvlucht immers bij de 1600km bedraagt en dat Georgië en Azerbeidjan moeten worden doorkruist en dat daarbij nog de grote kosten komen, waarvoor de middelen ontbreken, wat het voor verzoeker onmogelijk maakt aldaar hun aanvraag te doen. Zij poneren dat de bestreden beslissing niet voldoet aan de vereiste van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, daar de verweerder een standaardformulering hanteert met de loutere proclamatie dat verzoekers de aanvraag om machtiging tot verblijf conform artikel 9.2 van de wet van 15.12.1980 via een koerierdienst (vb. DHL) kunnen opsturen vanuit het land van herkomst. Dat deze motivering immers ook afdoende moet zijn hetgeen voor een discretionaire bevoegdheid inhoudt dat uitdrukkelijk en nauwkeurig de precieze en concrete gegevens worden vermeld die haar verantwoorden.

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een

beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De genoemde wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt duidelijk dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoekers voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht vermag de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats te stellen van de minister van Migratie- en asielbeleid. De Raad kan bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel nagaan of de minister bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Verzoekers kritiek betreft het feit dat het motief in de bestreden beslissing waarbij gesteld wordt dat verzoekers de aanvraag om machtiging tot verblijf conform artikel 9.2 van de wet van 15.12.1980 via een koerierdienst (vb. DHL) kunnen opsturen vanuit het land van herkomst, een loutere proclamatie is van de verweerder, die leidt tot een standaardformulering. Ter terechtzitting laten verzoekers nog gelden dat uit hun eigen onderzoek, dat zij gestart zijn na het ontvangen van de bestreden beslissing, is gebleken dat een aanvraag per koerierdienst niet mogelijk is daar dergelijke aanvraag tot machtiging tot verblijf minstens éénmaal de aanwezigheid van de aanvragers vereist. Dit wordt ter terechtzitting niet betwist door de verweerder. De verweerder is echter wel van mening dat de praktijk gewijzigd is na het nemen van de bestreden beslissing, zodat er correct werd gemotiveerd dat de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9.2 van de Vreemdelingenwet mogelijk was via koerierdienst, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Er dient aldus te worden nagegaan of het motief waarbij gesteld wordt dat verzoekers de aanvraag om machtiging tot verblijf conform artikel 9.2 van de wet van 15.12.1980 via een koerierdienst (vb. DHL) kunnen opsturen vanuit het land van herkomst, steunt op de stukken van het administratief dossier. De bestreden beslissing zelf vermeldt immers dat dit gegeven, het feit dat verzoekers hun aanvraag conform artikel 9.2 kunnen indienen via koerierdienst, blijkt uit een contact met de Belgische ambassade in Moskou.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient echter vast te stellen dat nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verweerder contact opnam met de Belgische ambassade in Moskou. Verder is er ook geen enkel document in het dossier terug te vinden waaruit zou blijken dat de aanvraag voor verzoekers mogelijk is via koerierdienst. Aldus vindt het motief waarbij gesteld wordt dat verzoekers de aanvraag om machtiging tot verblijf conform artikel 9.2 van de wet van 15.12.1980 via een koerierdienst (vb. DHL) kunnen opsturen vanuit het land van herkomst, geen steun in de stukken van het administratief dossier.

Aldus kunnen verzoekers gevolgd worden waar zij stellen dat het hier voormeld motief een loutere proclamatie van de verwerende partij betreft, nu de vaststelling die gedaan wordt in het genoemde motief, niet blijkt uit de feitelijke gegevens zoals terug te vinden in het administratief dossier. Verzoekers maken een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Aangezien de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden, dienen zij niet verder te worden onderzocht.

Het eerste middel is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Vernietigd wordt de beslissing genomen ten aanzien van X, X, X en X door de Dienst Vreemdelingenzaken op 26 mei 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven en twintig november tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.